

Publicerad 2007-01-18 19:33 av Nik Magito

För ung och för hemlös. För kall och för trött. Så här kan det kännas en vinternatt i en Stockholmsförort...

I en trappuppgång

Krossat glas
under mina kängor
sliter vindens stilla susning
i bitar

Viskar gör den
genom vassa kanter
där glaset slitits
ner och sönder

Lämnar vinden åt natten
hasar mig in i mörkret
mot det mörkaste
av mörka hörn

Hit når bara den kallaste
och hit når bara den råaste
- vindens majestät
Kall, elak och bitande
Kall, elak och viskande
Kall och elak

Sätter mig på det kalla,
hårda och skrattande
golvet
Kylan bor i stenen som
bär dess namn
och snart bor kylan i mig
där jag sover
en timme måhända
kanske två

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nik Magito med Poeter.se id #8544 innehar upphovsrätten